

Λόγος περί Αποστολικού Επαγγέλματος (Ηλίας Μηνιάτης, Επίσκοπος Κερνίκης και Καλαβρύτων)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 30, 2020

«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 8´, 19)

Κάτω στὰ παραθαλάσσια τῆς Γαλιλαίας ἄνοιξε, τὸ μέγα σχολεῖον τῆς οὐρανίου διδασκαλίας ὁ Θεῖος Διδάσκαλος, «ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς». Ἐδῶ ἄρχισε τὸ πρῶτον νὰ λαλήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεάνθρωπος Λόγος, καὶ νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον κήρυγμα τῆς μετανοίας καὶ Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατὴρ πρὸς ἀνθρώπους πεμφθεὶς μέγας Ἀπόστολος.

«Ἀνεχώρησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἀπὸ τότε ἤρξατο κηρῦσσειν καὶ λέγειν μετανοεῖτε, ἠγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο τὸ μέγα φῶς, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπροφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας, πὼς ἔμελλε νὰ ἀνατείλῃ εἰς τὸν λαὸν «τὸν καθήμενον ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου», δηλαδὴ ἡ σωτήριος λάμψις τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ἔμελλε νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ ζωογονήσῃ μὲ τὴν νέαν χάριν ἀνθρώπους ποταπούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ περὶ τὴν Γαλιλαίαν Ἰουδαῖοι, μεμιγμένοι μὲ ἐθνικοὺς ἐσκοτισμένους καὶ νενεκρωμένους εἰς τὴν ἀσέβειαν.

Πρῶτοι μαθηταὶ καλεσμένοι εἰς τὴν νέαν ταύτην διδασκαλίαν ἐστάθησαν οἱ τρισμακάριοι Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου, ἄνθρωποι ἀπλοὶ εἰς τὴν προαίρεσιν, πτωχοὶ εἰς τὴν κατάστασιν, ἀλιεῖς εἰς τὴν τέχνην.

«Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων».

Τοιαῦτα ὄργανα ἐπεχειρίσθη ἡ σεσαρκωμένη θεία Σοφία μωρὰ, ἀσθενὴ καὶ ἐξουθενωμένα διὰ νὰ καταργήσῃ (καθὼς λέγει ὁ Παῦλος) τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τέτοιας λογῆς νὰ φανῇ, πὼς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ὁ κόσμος, δὲν ἦτον ἔργον δυνάμεως ἀνθρώπου, ἀλλὰ κατόρθωμα δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Τί ἔκαμαν οἱ καλοὶ ἐτοῦτοι ἀλιεῖς, ἀφήνοντες ἐν τῷ ἅμα καὶ δίκτυα καὶ πλοῖον, ὅλον δηλαδὴ τὸν πλοῦτον τῆς πτώχειας των, καὶ ἀκόμη τὸν ἴδιον πατέρα, ἐδέχθησαν ἀδιστάκτως τὸ κάλεσμα, ἠκολούθησαν πρόθυμα τὸν καλεστήν.

«Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Τοιοῦτοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ· ὅλοι δι' ὅλου ἀφιερωμένοι τῷ Χριστῷ, χωρισμένοι καὶ ἀπολελυμένοι ἀπὸ κάθε πράγμα ἐγκόσμιον.

Αὐτὴ εἶναι, ἡ ὑπόθεσις τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἤτοι τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐπειδὴ εἰς τιμὴν τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία θεοπνεύστως ἀφιέρωσε τὰς ἡμέρας ταύτας, διατάζουσα νὰ τὰς ἀγιάζωμεν μὲ νηστεία, φαίνεται μοι ἀρμόδιον **νὰ ὁμιλήσω σήμερον ἐπάνω εἰς τὴν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος, διὰ νὰ καταλάβετε τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ.**

«Ἀπόστολος», κατὰ τὴν κοινὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος, θέλει νὰ εἴπῃ ἀπεσταλμένος, καίτοι οὗτοι εἶναι καθολικῶς οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων, ἀπεσταλμένοι εἰς τινα μεγάλην ὑπηρεσίαν, οἱ ὅποιοι καθὼς ἐπιφέρουσι τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀποστέλλονται, ἔχουσι δύο ἐξαίρετα προνόμια, εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὸ ἔργον. Ὅσα δηλαδὴ εἴπωσιν, ὅσα κάμωσι, νομίζονται ὡσὰν λόγια καὶ ἔργα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως ὅπου τούς ἔστειλε. **Πρέσβεις τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, ἀπεσταλμένοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν καὶ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐστάθησαν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ ὀνομασθέντες Ἀπόστολοι.**

«Ἐκλεξάμενος παρ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ Ἀποστόλους ὠνόμασεν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει».

Ἀλλὰ καὶ **ὁ τρόπος τῆς ἀποστολῆς εἶναι θαυμαστός**· «καθὼς» (λέγει) «ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καγὼ πέμπω ὑμᾶς», ὅπου θέλει νὰ εἴπῃ καθὼς τοῦ προαιώνιου Πατρὸς Ἀπόστολος ἦτον ὁ Υἱὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ κάμῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἔτσι τὸν ὀνομάζει ὁ Παῦλος, Ἀπόστολον τῆς ὁμολογίας ἡμῶν· ὅθεν ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατρὸς ὅλην τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπουρανίων, καὶ ἐπιγείων *«πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς»*. Τέτοιας λογῆς τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ ἦτον Ἀπόστολοι οἱ μαθηταὶ ἔχοντες τοῦ Υἱοῦ ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τρόπον ὅτι, καθὼς ὁ Υἱός, ὡς Ἀπόστολος τοῦ Πατρὸς, ἐπέφερε τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς· ὅθεν ὅστις ἐδέχετο τὸν Υἱόν, ἐδέχετο αὐτὸν τὸν Πατέρα, *«ὁ δεχόμενος ἐμέ, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με»*.

Ἔτσι οἱ μαθηταὶ, ὡς Ἀπόστολοι τοῦ Υἱοῦ, ἐπέφερον τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ· ὅθεν ὅστις ἐδέχετο τοὺς μαθητάς, ἐδέχετο αὐτὸν τὸν Διδάσκαλον *«ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμέ δέχεται καὶ ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει»* Καὶ διὰ τοῦτο ὅσα

μυστικὰ ἤκουσεν ὁ Υἱὸς ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα ὅλα ἔμαθον οἱ μαθηταὶ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Υἱὸν «πάντα ὅσα ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρὸς μου, ἐγνώρισα ὑμῖν».

Ὡστε ὅπου Ἀπόστολος καὶ μύστης τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός, τοῦ δὲ Υἱοῦ Ἀπόστολοι καὶ μύσται οἱ μαθηταὶ· ὅθεν ἔλαβον ἐκεῖνα τὰ δύο ἐξαίρετα προνόμια **εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὸ ἔργον**. Εἰς τὸν λόγον ὅσα λαλήσουσι, νὰ πιστεύωνται ὡς λαληθέντα παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· εἰς τὸ ἔργον, ὅσα κάμωσι νὰ φυλάττωνται ὡς καμωμένα παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· ὅπου θέλει νὰ εἴπῃ καθὼς πᾶς ἄνθρωπος ψεύτης, **τοῦ Θεοῦ δὲ μόνον εἶναι ἴδιον τὸ ἀψευδές καὶ ἀλάθητον, ὁμοίως τοῦτο τὸ ἀψευδές καὶ ἀλάθητον εἶχον οἱ Ἀπόστολοι**, διότι οἱ λόγοι τους δὲν ἦσαν λόγοι ἀνθρώπων, ἀλλὰ Θεοῦ καὶ μὲ τὸ στόμα των ὡσὰν μὲ θεόπνευτον ὄργανον ἐλάλει τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας «οὐκ ἐστέ» (τούς ἔλεγεν ὁ Χριστὸς) «*ὕμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐν ὑμῖν*». Καὶ πάλιν καθὼς οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε Ἄγγελος, ἀλλ' ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ μόνος ἔχει κυρίως τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν, καὶ μόνος κρατεῖ τὰς κλεῖς διὰ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ τὰς πύλας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁμοίως **ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν καὶ αὐτὰς τὰς κλεῖς ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι παρὰ τοῦ Υἱοῦ**, ὅταν τοὺς εἶπεν· «*Ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἂν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ*».

Ἐνα ὅμοιον προτέρημα δὲν ἔλαβον οἱ Προφῆται· ἔλαβον ἀληθινὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν χάριν, ἀλλὰ **κατὰ μέρος μόνον**, δηλαδή τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, διὰ νὰ προλέγουν τὰ μέλλοντα, ἀλλ' **εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὅλον ἐξέχεε τὸν πλοῦτον τῶν θείων του δωρεῶν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα**, τότε ὅταν ἐκατέβη ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν. Οἱ Προφῆται εἶδασι μόνον ἐν ἐσόπτρῳ καὶ ἐν αἰνίγματι τοὺς τύπους τῶν μελλόντων πραγμάτων, ὅπου οἱ Ἀπόστολοι εἶδασιν ὀφθαλμοφανῶς· «*ἐτέ ραις·γενεαῖς*», λέγει ὁ Παῦλος, «*οὐκ ἐγνωρίσθη τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Ἀποστόλοις ἐν Πνεύματι*». **Τότε ὁ Θεὸς ἐφάνερωνεν εἰς τὸν κόσμον μόνον τὴν θείαν του δικαιοσύνην ὡς Κριτῆς, καὶ ταύτης τῆς θείας του δικαιοσύνης τὴν μάστιγα καὶ σιδηρᾶν ράβδον ἔδιδεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Προφητῶν, διὰ νὰ πλήττωσι μὲ ἐλέγχους καὶ φοβερισμοὺς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυσκάθεκτον ἁμαρτίαν, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν εἶχον ἐξουσίαν νὰ συγχωρήσωσι μίαν μόνην ἁμαρτίαν εἰς τὴν γῆν, οὔτε νὰ εἰσάγωσι ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κλεισμένην τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ.**

Ὅταν δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων καὶ ἐφάνερωσεν ὁ Θεὸς τὴν **θείαν του εὐσπλαγχνίαν** ὡς Πατὴρ, καὶ ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τῆς θείας του εὐσπλαγχνίας **ὅλον τὸν θησαυρὸν παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀποστόλων, κάνοντάς τους οἰκονόμους τῆς θείας του Χάριτος καὶ κλειδούχους τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**· ὅθεν αὐτοὶ ἄνοιξαν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὰς θύρας τῆς παγκοσμίου σωτηρίας, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν τὴν εἴσοδον τῆς αἰωνίου

μακαριότητος. Ὡστε ὅπου οἱ Προφῆται ἦσαν κήρυκες τοῦ παλαιοῦ νόμου, οἱ Ἀπόστολοι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου τῆς νέας Χάριτος. Καὶ λοιπὸν ὅσον ὑπερέχει τοῦ παλαιοῦ νόμου τὸ Εὐαγγέλιον, τόσον ὑπερέχει τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν Προφητῶν τὸ ἐπάγγελμα τῶν Ἀποστόλων· ὅθεν καταλαμβάνομεν ὅτι Ἀπόστολος κατὰ τὸ ἐπάγγελμα θέλει εἰπῆ ἄνθρωπος ἐπιφέρων αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, στόμα τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἰς τὸ στόμα ἔχει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φέρει εἰς τὴν δεξιὰν τὰς κλεῖς πάσης τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας.

Δώδεκα τοιοῦτοι ἐκλέχθησαν τοῦ σεσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου ὑπηρεταὶ καὶ συνεργοί. Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι πρῶτον ἦσαν μαθηταὶ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου· Φίλιππος, Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς, Ματθαῖος ὁ Τελώνης, Ἰάκωβος Ἀλφαίου, Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος, ὁ ὁποῖος λέγεται καὶ Ἰούδας, ὅπου ἔγραψε τὴν καθολικὴν ἐπιστολήν, Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ αὐτὸς καὶ Ζηλωτής, καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν τόπον ἐχειροτονήθη μετέπειτα ὁ Ματθίας.

Τὸν δωδεκάριθμον χορὸν τῶν Ἀποστόλων ἐπροεικόνισε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μὲ πολλοὺς τύπους εἰς τὴν θείαν Γραφήν... Δώδεκα ἦσαν οἱ πολύτιμοι λίθοι ὅπου εἶδεν ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἐπάνω τῶν ὁποίων ἦταν θεμελιωμένη ἡ οὐράνιος Ἱερουσαλήμ, τύπος ἐναργέστατος τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ὅλους κοινῶς ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστὸς τὴν ἀγίαν του Ἐκκλησίαν καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, ἔχον θεμελίους δώδεκα καὶ ἐπ' αὐτῶν τὰ δώδεκα ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα, τὸ ὑψηλόν, τὸ σωτήριον ἐπάγγελμα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους πρεπόντως ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία σέβεται μὲ ἐξαίρετον τιμὴν, διατὶ αὐτοὶ εἶναι τοῦ Θεοῦ Λόγου τὰ θεόπνευστα στόματα, τῆς θείας οἰκονομίας οἱ θεόκλητοι συνεργοί, τῆς παγκοσμίου σωτηρίας οἱ πνευματέμποροι κήρυκες, τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀσάλευτοι στῦλοι, οἱ πιστοὶ οἰκονόμοι τῆς νέας Χάριτος, οἱ πανόλβιοι κλειδοῦχοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Χριστιανοί, δὲν φοβεῖται τόσον τὴν βροντὴν τοῦ οὐρανοῦ ὁ λαγῶς, ὅσον **ἐφοβήθη τὸ κήρυγμα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ὁ διάβολος**· ἐτρόμαξεν, ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ναοὺς ὅπου ἐπροσκυνεῖτο ὡς Θεός, καὶ ἐκρύβη εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῶν καταχθονίων· καὶ ἀκόμη φοβεῖται, τρέμει, φεύγει, ὅταν ἀκούη νὰ κηρύττεται ὁ Ἀποστολικὸς Λόγος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ἀλλοίμονον! ὅταν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι σιωπὴ, ἤγουν ὅταν δὲν ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν δὲν λαλοῦσιν, ἀλλὰ εἶναι ἄφωνοι φύλακες οἱ βοσκοί, οἱ ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων, οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, τότε παίρνει καρδιὰν ὁ διάβολος, ἐβγαίνει ἄφοβα, ἐμβαίνει θαρρετὰ μέσα εἰς τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς αἰμοβόρος λύκος κατατρώγει, ὡσὰν ἀφύλακτα πρόβατα, τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν· τὸ λέγω μὲ πολλὴν θλίψιν καὶ ὀδύνην τῆς καρδίας μου.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ εἶναι σημάδι φανερόν, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὠργισμένος· δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι μεγαλύτερον κακὸν εἰς μίαν πολιτείαν Χριστιανῶν, καὶ τὸ λέγει ὁ Ἴδιος Θεὸς μὲ τὸ στόμα ἐνὸς Προφήτου· «*Ἴδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, Κύριος, καὶ ἔξαποστελώ λιμὸν ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ λιμὸν ἄρτου, οὐδὲ λιμὸν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ περιδραμοῦνται ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν*»· ἤγουν θέλει ἔλθει καιρὸς νὰ πέμψω πείναν εἰς τὴν γῆν, ὄχι πείναν ἀπὸ ψωμί, ἢ ἀπὸ νερόν, ἀλλὰ πείναν ἀπὸ λόγον Θεοῦ, νὰ τὸν πεινώσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ τὸν ζητῶσι καθὼς ζητεῖ ὁ πεινασμένος τὴν τροφήν, καὶ νὰ μὴν τὸν εὕρισκωσι νὰ τὸν χορτάσωσι. Καὶ ἐξεναντίας πρέπει νὰ εἶναι σημάδι εὐλογίας καὶ χάριτος Θεοῦ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι τέτοια πείνα, ἐκεῖ ὅπου ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπου κηρύττεται τὸ Εὐαγγέλιον· ἐκεῖ ὅπου ἐξηγεῖται ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων· ἐκεῖ ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἀκούουσι καὶ μανθάνουσι τὰ δόγματα τῆς πίστεως, τὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀλλά τάχα δὲν εἶναι λόγος Θεοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅπου ἀναγινώσκεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τούς ἱερεῖς; ναί, ἀλλά **ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου κάμνει ὁ ἱερεύς, δὲν φέρει ἐκεῖνον τὸν καρπὸν, ὅπου φέρει τοῦ Εὐαγγελίου ἡ ἐξήγησις,** ὅπου κάνει ὁ Διδάσκαλος ὁ ἐξηγητὴς τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου, ὅπου ἀνεγίνωσκεν ὁ εὐνοῦχος Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιοπῶν, δὲν ὠφέλησε τὸν εὐνοῦχον, παρὰ ὅταν τοῦ τὸ ἐξήγησε ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος· «*ἄραγε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;*» ἤμπορῶ νὰ εἶπω καὶ ἐγώ, τόσον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἱερέα, ὅπου ἀναγινώσκει, ὅσον καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὸν Χριστιανόν, ὅπου ἀκούει τὸ Εὐαγγέλιον· τί τὸ κρύπτομεν; ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν φανερά. Δὲν τὸ καταλαμβάνει οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ἀναγινώσκει, οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ἀκούει· καὶ λοιπόν, ποῖον ὄφελος ἔμπορεῖ νὰ γένη, ποῖος καρπός, ἀλλ' ὅταν τὸ κηρύττη ἐπ' ἄμβωνος ὁ Διδάσκαλος, **ὅταν ἐξηγῇ τὴν ἔννοιαν, ἐρμηνεύῃ τὰς παραβολάς, ὅταν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια, τότε ἔχει δύναμιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ**· τότε γίνεται ζῶν καὶ ἐνεργός, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· τότε γίνεται ἐκείνη ἡ δίστομος μάχαιρα, ὅπου διαπερᾶ, ὅπου πλήττει, ὅπου **λαβώνει τὰς καρδίας τῶν ἀκουόντων, ὅπου παρακινεῖ εἰς κατάνυξιν, ὅπου σύρει εἰς μετάνοιαν, ὅπου φέρει εἰς σωτηρίαν.**

Δὲν ἔχει τόσην χρείαν τὸ κορμὶ ἀπὸ τὸ ψωμὶ διὰ νὰ τρέφεται, ὅσην ἔχει χρείαν ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τρέφεται εἰς τὴν πίστιν. Ἡ πίστις εἶναι ἐξ ἀκοῆς, λέγει ὁ Παῦλος· τώρα πῶς νὰ πιστεύσωσιν οἱ Χριστιανοί, λέγει, χωρὶς νὰ ἀκούσωσι, καὶ πῶς νὰ ἀκούσωσιν, ἂν δὲν εἶναι τινας νὰ διδάσκη, «*πῶς πιστεύσωσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν, πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;*» Καὶ πάλιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (λέγει ὁ Μ. Γρηγόριος) εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄρτος τῶν Ἀγγέλων, μὲ τὸν ὁποῖον τρέφονται αἱ ψυχαί, ὅπου πεινώσιν τὸν Θεόν· «*ἄρτος Ἀγγέλων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ᾧ ψυχαί τρέφονται Θεὸν πεινώσαι*». Ἄλλ' ἅς ἔλθωμεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς μὲ τὰ μακάρια δίκτυα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἐρρύσθημεν ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν· ἦτοι ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου

ἔκαμαν οἱ Ἀπόστολοι, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν χάριν νὰ εἴμαστε Χριστιανοί, πόσον λογιαζέτε νὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτοὺς τὸ χρέος τῆς εὐλαβείας;

Ἄς ἀγιάσωμεν λοιπὸν μὲ τὴν θεάρεστον ἀρετὴν τῆς νηστείας τὰς ἡμέρας ταύτας ἀφιερωμένας εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτῶν· ἃς βαστάσωμεν μετὰ χαρᾶς τὸν ὀλίγον τοῦτον κόπον διὰ ἐκείνους, ὅπου τόσον ἐκοπίασαν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου· τὸν δὲ μισθὸν τῆς νηστείας, τὸ βραβεῖον τοῦ κόπου μας, διὰ πρεσβειῶν αὐτῶν τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων θέλει μᾶς δώσει ὁ μισθαποδότης Θεὸς ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)